nagide otsa. Kui kõrtsi peremees seda näind, hakkand ta kangesti pahandama, aga soldat vastu, et kui sa ei teind seda siis tegin mina, ega ma siis oma usju ometi maha ei pane.

Noh, heäkene küll, nüüd läind ta kohe kindrali ja polkovniku jutule. Kui nemad soldatid näinud, karjunuvad kohe, et kuidas sina üleänetukoer tohtisid ilma lubata sisse tulla ja pealegi veel ilma auuandmata — „Jah ei ma enam niisugune ole kui enne, nüüd olen ma niisamasugune suur kui teiegi, katsuge et teie miniiga ühes teele saate. Kindral ja pokovnik tahtnud küll et soldat nendega ühes lakuma jäeks, aga soldat pole sellega rahul olnd kõratand kõvaste, et kui teie tahate minuga ühes tulla siis vanduge minule alla, ja et te kõik täidate mis ma iial teid käsin, kui aga ei siis lähen ma ise enne. Kindral ja polkovnik põle esiteks sellega küll nõus olnud aga et nad kuskile ise enam ei mõistnud minna siis täitnud nad soldati tahtmist.

Siis läinuvad nad kolmekesti teele, soldat ees ja teised taga. Soldat viinud nad ühte suurde metsa kus nad õige tüki aega käind ja hulkund aga viimaks